

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ JELENIEJ GÓRY**

z dnia 2016 r.

w sprawie nadania nazwy drodze wewnętrznej w Jeleniej Górze

Na podstawie art.18 ust.2 pkt.13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz.U. z 2016 r. poz. 446), uchwała się, co następuje:

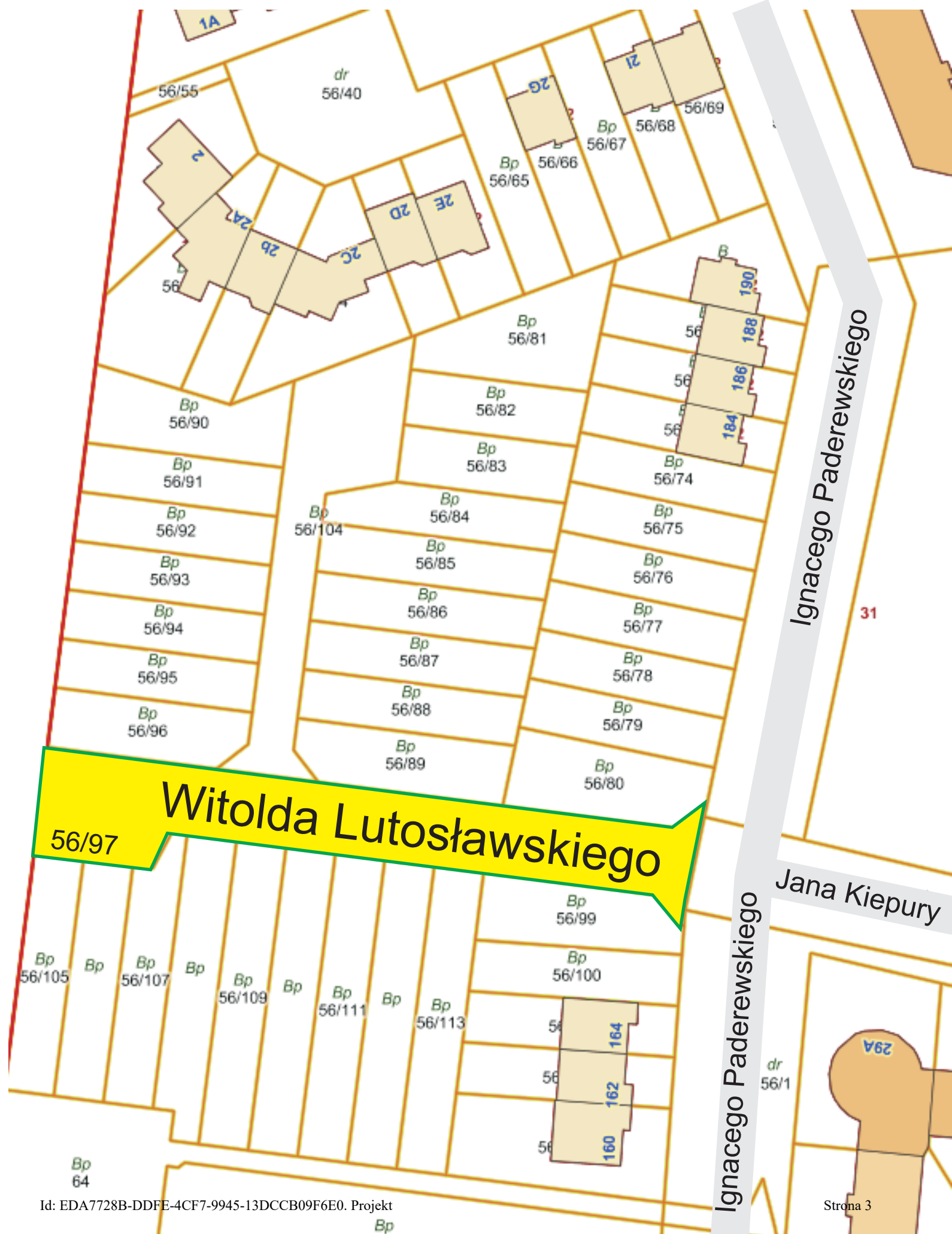
§ 1.1 Nadaje się nazwę: ulica Witolda Lutosławskiego - drodze wewnętrznej, określonej geodezyjnie jako działka nr 56/97, AM-31, obręb 0060-60, stanowiącej własność Gminy Jelenia Góra.

2. Szczegółowy przebieg ulicy o nowej nazwie przedstawia załącznik graficzny, stanowiący integralną część niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Jeleniej Góry.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

L.p.		Zakres kompetencji	Data i podpis
1.	Imię i nazwisko autora projektu	Przygotował	
2.	Naczelnik lub osoba upoważniona	Przegląd	
3.	Radca Prawny	Opinia radcy prawnego	
4.	Skarbnik Miasta lub osoba upoważniona w przypadku powstania skutków finansowych	Opinia skarbnika	

Uzasadnienie

Z wnioskiem o nadanie nazwy dla drogi wewnętrznej położonej w obrębie nr 0060-60, wystąpił Prezes Towarzystwa Przyjaciół Jeleniej Góry. Przedmiotowy wniosek został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Statutowo-Organizacyjną Rady Miejskiej Jeleniej Góry.

Działka drogowa, dla której istnieje potrzeba nadania nazwy, oznaczona w ewidencji gruntów i budynków nr 56/97, AM-31, w obrębie 0060-60, stanowi odnogę ul. Ignacego Paderewskiego przy którym planowana jest budowa około 25 domów jednorodzinnych.

Witold Lutosławski polski kompozytor muzyki współczesnej, pianista i dyrygent.

Urodził się 25 stycznia 1913 r. w Warszawie.

Naukę gry na fortepianie rozpoczął jako 6-letnie dziecko. Należał do uczniów Heleny Hoffman, później od roku 1924 Józefa Śmiadowicza i A. Tubego. Pod kierunkiem Witolda Maliszewskiego w 1930 roku skomponował swój pierwszy utwór „Taniec Chimery” na fortepian. Równoległe z kształceniem muzycznym przebiegała edukacja ogólna w latach 1924-31 był uczniem gimnazjum matematyczno-przyrodniczego im. Batorego w Warszawie. Od 1932 roku uczęszczał do Warszawskiego Konserwatorium, gdzie kontynuował studia kompozytorskie w klasie Maliszewskiego oraz uczył się grać na fortepianie u Jerzego Lefeldta. Dyplom pianisty uzyskał w 1936 roku, a kompozytora w 1937. W latach 1931-33 był również studentem Wydziału Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego.

Lata okupacji hitlerowskiej spędził w Warszawie. Zarabiał na życie m.in. jako pianista w kawiarniach. Z Andrzejem Panufnikiem opracował około 200 transkrypcji utworów Bacha, Mozarta, Schuberta, Brahmsa, Ravela i in. Opracowania te spłonęły w 1944 r. w czasie Powstania Warszawskiego. Zachowała się jedynie dokonana w 1941 r. transkrypcja 24 Kaprysu Paganiniego. Odrębny nurt w twórczości Lutosławskiego stanowią pieśni pisane dla żołnierzy polskiego ruchu oporu (kolportowane w latach okupacji, a po wojnie opublikowane w zbiorze Pieśni walki podziemnej na głos i fortepian)

Po wojnie Lutosławski zamieszkał na stałe w Warszawie. W 1946 roku poślubił Marię Danutę Bogusławską (z domu Dygat). Zaangażował się w organizację Związku Kompozytorów Polskich. Ze stowarzyszeniem tym czynnie był związany do końca życia jako członek władz i współorganizator Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej "Warszawska Jesień". Nigdy nie związał się na stałe z żadną uczelnią muzyczną. Uczestniczył natomiast w wielu kursach kompozytorskich w wielu krajach. W latach 70-tych i 80-tych przyjmował jedynie sporadycznie zaproszenia na wykłady poświęcone własnej twórczości.

Działalność dyrygenta rozpoczął w 1963 roku. Jako dyrygent bardzo dużo podróżował, odwiedził m.in.: Francję (1964), Czechosłowację (1965), Holandię (1969), Norwegię i Austrię (1969). Był dyrygentem orkiestry Los Angeles Philharmonic Orchestra, San Francisco Symphony Orchestra, BBC Symphony Orchestra, London Sinfonietta, Orchestre de Paris oraz WOSPRiT (obecna nazwa: NOSPR)

Twórczość Lutosławskiego spotykała się od lat sześćdziesiątych z licznymi dowodami wielkiego uznania. Wyrazem autorytetu kompozytora, jakim cieszył się na arenie międzynarodowej, było przyznanie mu w 1969 r. honorowego członkostwa w Międzynarodowym Towarzystwie Muzyki Współczesnej (SIMC). Członkostwo honorowe przyznały Lutosławskiemu także stowarzyszenia kompozytorów oraz liczne akademie. Otrzymał wiele nagród oraz odznaczeń polskich i zagranicznych, zaś polskie, angielskie i amerykańskie uniwersytety przyznały mu tytuł doktora honoris causa. W 1983 roku uhonorowano go Nagrodą Artystyczną Komitetu Kultury Niezależnej NSZZ „Solidarność”. Był członkiem indywidualnym Międzynarodowej Rady Muzycznej przy UNESCO. A od lat sześćdziesiątych przewodniczącym Rady Programowej Państwowego Wydawnictwa Muzycznego i Komitetu Redakcyjnego Encyklopedii Muzycznej PWM.

Od 1990 r. organizowany jest przez Filharmonię Narodową w Warszawie Międzynarodowy Konkurs Kompozytorski im W. Lutosławskiego.

Artysta do ostatnich dni życia intensywnie komponował, pozostawiając po sobie nie ukończony Koncert skrzypcowy. Jego geniusz zapewnił mu miejsce wśród najwybitniejszych kompozytorów muzyki XX wieku.

Witold Lutosławski zmarł 7 lutego 1994 roku. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

W setną rocznicę urodzin kompozytora Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ogłosił rok 2013 Rokiem Lutosławskiego.